

turer, naar jeg tilføier, at det ikke vilde være fremkommet, dersom ikke et andet Forslag fra det ærede færøiske Medlem havde gjort Frembyggelsen af nærværende Lovforslag indtil en vis Grad til en Nødvendighed. Naar der imidlertid her i Thinget i disse sidste Par Dage er blevet talt fra forskellige Sider om det Mislige, og saavel for Rigsdagens egen Virksomhed som for Udviklingen af vort hele konstitutionelle Liv lidet Ønskelige i, at der gjøres et altsor let, for ikke at sige, letfærdigt Brug af det Rigsdagen forbeholdte Initiativ, finder jeg mig i Forbindelse med det Nysansførte foranlediget til her at tilføie, at Ansvarret derfor for en meget stor Deel falder paa Regjeringen, idet det paaligger den, ved en dygtig Haandhævelse af sit Initiativ at gjøre det unødvendigt for Medlemmerne at bruge deres. Naar vi f. Ex. endnu idag have seet det Særlyst, at et Lovforslag, som ikke en eneste af de Mangfoldige, som udtalte sig derom, have anseet for brugbart, bliver antaget til videre Fremme, saa kan jeg ikke opfatte dette anderledes, end at Thinget derved har troet at maatte bruge det eneste Middel, som stod i dets Magt, for gennem en Slags morallig Tvang at tvinge Regjeringen til at komme frem med de Love, som Thinget anseer nødvendige. Jeg skal tilføie endnu Et. Hans Majestæt har, ved at aadne Rigsdagen, udtalt det Haab, at dens Arbejder hurtigt vilde blive fremmede og hurtigt førte tilende. Det er ganske sikkert ikke Hans Majestæts Mening, derved at udtale en Dadel over Rigsdagen, men Ordene vare dog stillede saaledes, at de kunne give Anledning til den Misforstaaelse, at Rigsdagen ikke med tilbørlig Hast fremmede de Sager, den havde at behandle, og at det saaledes var dens Skyld, naar den var samlet i længere Tid, end det maaskee i andre Henseender var nødvendigt og ønskeligt. Vi have imidlertid ikke ved Rigsdagens Aabning faaet saa godt som Andet end Finantsloven, og vi have derefter lige indtil den Dag idag, lidt efter lidt og efterat vi have sidet i flere Maaned, faaet det ene Lovforslag efter det andet. Hvis det altsaa er saa, som jeg antager, at en stor Deel af Rigsdagens Tid i Begyndelsen af Sessjonen

er gaaet spildt paa Grund af manglende Stof, da vil jeg anmode den ærede Indenrigsminister om, at gjøre Hans Majestæt Kongen opmærksom paa, at dette hidrører derfra, at Regjeringen ikke i betimelig Tid havde sine Lovforslag færdige (Hør!), og at gjøre Hans Majestæt opmærksom paa, at den sikreste Maade, hvorpaa det vil være gjørligt, at Rigsdagen i ønskelig Korthed vil kunne tilendebringe sit Arbejde, er den, at han tilholder sine Ministre at forelægge de vigtigste Lovudkast fuld færdige lige strax ved Rigsdagens Sammentræden.

Formanden: Jeg troer rigtignok, at Udskilligt af, hvad den ærede Taler fremførte, ikke ganske var paa sin Plads under den foreliggende Sags første Behandling.

Krieger: Hvad denne Sags Fremme angaaer, da antager jeg, at der ikke i Thinget er forskellige Meninger om, at den bør gaa videre, og hvad angaaer den Mand, hvori den videre bør fremmes, vil jeg for min Deel meget ønske, at man vilde slutte sig til den Ansøelse, som forleden blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), nemlig, at vi ved denne Sags Behandling skulle tage fornuftigt Hensyn til, hvad der kunde finde Raade for Ministeriets Dine, og jeg har ikke ganske opgivet Haabet om, at det vil lykkes den samme ærede Rigsdagsmand at bringe den færøiske Rigsdagsmand til at indsee, at han vil handle i Færøernes Interesse, dersom han lægger sig denne Tanke paa Sinde. Hvad angaaer det Spørgsmaal, som jeg noget nærmere vil omtale, da er jeg foranlediget dertil ved nogle Ord i Forslagets § 13, hvor det nemlig hedder, at det skal være Raugthingets Forretning „at afgive Betænkning over alle Lovudkast, der udarbejdes for Derne, og Udvidelsen af de for Kongeriget“ givne Love til ogsaa at gælde for samme.“ Heri ligger ikke Noget — det vil jeg ikke paastaae — der bestemt strider mod den Grundsætning, jeg antager for den rigtige; men man kan ikke klart see, hvorledes Forholdet er tænkt, og jeg troer, at Udtrykkene bør klares saaledes, at man er paa det Rene med, hvorledes Forholdet er. Man kunde efter Lovforslagets Uffattelse muligt troe, at her